

MODERNÉ
ROMÁNY

Kerstin Gier

Na druhej strane
je tráva zelenšia

Na druhej strane je tráva zelenšia

Kerstin
Gier

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 09 - 0

Na druhej strane
je tráva zelenšia

Kerstin
Gier

Pre Franka

znova a tentoraz zvlášť.

*Keby si bol farbou,
tak teplou vlnenou cinóbrovou červenou.*

Felix

Rád si predstavujem, že to bol osud, čo nás s Kati dal dohromady. V prvom okamihu som za naše prvé stretnutie vlastne nebol veľmi vďačný a málo chýbalo, aby moje prvé slová neboli „hlúpa krava!“ Miesto toho, aby sa z parkovacieho miesta pohla dozadu, vyrazilo jej auto dopredu a pritlačilo môj obľúbený pretekársky bicykel o stojan na bicykle. Ledva som stihol odtiahnuť nohu.

Ale sklúčený pohľad jej bridlicovosivých očí stačil, aby bicykel ostal v úplnom zabudnutí. Zasypala ma zmäteným prívalom slov, pričom zmraštila nos a úplne sa zabudla nadýchnuť. Takto to robí aj dnes. Keď je rozrušená, hovorí bez bodiek a čiarok, tak dlho, kým celkom nezmodrie.

— Je mi to strašne ľúto, myslela som, že som dala spiatocku, ach dofrasa, váš bicykel, kúpim vám, samo-

zrejme, nový, som poistená, len teraz som bola operovaná, viete, áno, vo štvrtok, nie na mozog, ako si teraz určite myslíte, len na slepé črevo, snád' som ešte nemala jazdiť autom, ale nakoniec som sem autom prišla, to sa stalo preto, lebo som sa nechala skôr prepustiť, ale to jedlo bolo neuveriteľne hnusné. Myslím, že by ste povedalibolatorybaalechutilaakostyropor.

Chrčiac zápasila o vzduch. Verím, že vtedy som sa do nej beznádejne zaľúbil.

— Ja som teda osol, — zavzdychala.

— Nanajvýš oslíček, — povedal som ja. A potom som jej ponúkol, že ju v jej aute zaveziem domov. Môj bicykel bol aj tak nepoužiteľný.

Mathias

Neverím na osud. Verím v to, že za svoje šťastie sme si zodpovední sami. A niekedy musí byť človek prekliaty tvrdohlavý, aby dostal to, čo chce.

Alebo koho chce.

Na prvý pohľad Kati vôbec nebola môj typ. Mala malý rovný nos a pôvabne sa chvejúcu spodnú peru, ktorú si hrýzla, keď si myslela, že sa nikto nedíva. Ale inak nič zvláštne. Stredne pekná, stredne veľká, stredne blond. Zaujímavou sa mi začala zdať až potom, keď som zbadal, že ma vôbec neregistruje. Neregistruje ako

muža. Zdalo sa, že je plne koncentrovaná na to, aby dobre urobila svoju prácu a aby nedala účastníkom seminára najavo svoju nervozitu. Musel som vynaložiť všetky svoje schopnosti a ukázať sa z tej najlepšej stránky, kým som konečne mal pocit, že si ma všimla a snáď mi vrátila drobučký kúsok flirtovania. Normálne si ma ženy všímajú pomerne rýchlo. Lepšie povedané, priam na mňa zízajú. Je to podmienené tým, že dobre vyzerám. Nie stredne dobre, ale skutočne dobre. Ako Brad Pitt vo svojich najlepších časoch. Viem, znie to arogantne a chválenkársky, ale v praxi je to len polovičný úspech, lebo zízajúce ženy od samého zízania aj zabudnú, že sa so mnou dá aj baviť. Alebo si myslia, že som iba hlúpy blondiačik, a preto to neskúsia. Každopádne mám v živote zriedka príležitosť dokázať, že viem byť aj zábavný chlapec.

Pri Kati to bolo obrátene. Vyzerala prekvapená, keď si niekedy počas dňa uvedomila, že ten milý a zábavný chlapec aj dobre vyzerá.

Pripúšťam, že potom, čo som vynaložil toľkú snahu, aby som upútal jej pozornosť, som bol trochu sklamaný. Po seminári sa rýchlo rozlúčila, aby stihla svoj vlak. Ale pravdepodobne by som bol túto záležitosť s Kati odškrtol a asi na ňu jednoducho zabudol, ak by nebolo tej SMS-ky.

*Prečo robiť v živote
dvakrát rovnakú hlúposť,
keď je taký veľký výber.*

RUSSELL Bertrand A. W.

Keby som to mala vyjadriť troma adjektívami, povedala by som: po prvé – vždy pripravený, po druhé – prívrženec nudizmu, po tretie – otvorený pre všetky špázy a flirty.

No? Muž vedľa mňa betársky naklonil hlavu nabok.

Po prvé – nikto nechce, aby ste sa vyjadrili troma adjektívami. Po druhé – veď to ani neboli adjektíva. A po tretie – čím som si to zaslúžila?

To som ale nepovedala nahlas. Ešte som si vnútorne nestanovila žiadnu obrannú stratégiu, a teda som mlčala a snažila sa o čo najmenej výrazu v tvári. Zatiaľ som premýšľala, aké mám možnosti. Odchod som vylúčila. Ten prekliaty vlak bol obsadený do posledného miestečka, pretože z neznámych príčin odišiel dnes bez vozňov 21 až 28.

Ostatní mi vždy rozprávajú, ako sa pri ceste vlakom uvoľnia, urobia si nejakú prácu, získajú perfektné známosti, nadviažu obchodné spojenia, flirtujú s dobre vyzerajúcimi ľuďmi, stretnú starých priateľov zo školy, dostanú veľkolepé nápady, konečne sa vyspia alebo sa

inak zabávajú. Len vedľa mňa sedia vo vlaku vždy iba blázni, psychopati a nákazliví chorí na chrípku. A takí, čo zapáchajú po syrových nohách ako tento tu. Čosi na mne je, čo musí týchto ľudí magicky priťahovať a tých ostatných odpudzovať.

— Dovolíte? Bill, o štyri roky tridsaťdeväť, druhé krstné meno je Paul.

— *Dovolíte? Kati, o štyri roky tridsaťdeväť, druhé krstné meno Magnetnaidiotov.*

Bill Paul sa povzbudivo usmial a odhalil pritom svoje žltkasto sfarbené očné zuby.

— A teraz ste na rade vy. Tri adjektíva, ktoré vás výstižne popíšu. No? Pokojne si verte...

Chod' do čerta!

— Troška vám pomôžem... Hm... teda, čo môžem vidieť je: po prvé, blond, po druhé, značne pôvabná a po tretie, zdržanlivá.

Navlhčil si pery jazykom.

— No podťe. Ja nehryziem. Iba vtedy, keď mi dáte povolenie.

Marlene by na mojom mieste povedala čosi ako: po prvé – žiadny záujem, po druhé – lesbička, po tretie – vzdelaná v obranných technikách a pripravená udrieť, keď tento rozhovor ihneď neukončíte. Ale ja som nevedela dobre klamať a niekoho raniť len preto, že zapácha po syrových nohách, je trošku vtieravý a pravdepodobne nemá všetkých doma. Na druhej strane som dobre vedela, že s milotou v takejto situácii nepochodím.

— Ehm, teda, — povedala som a otvorila svoj notebook.

— Po prvé, som šťastne vydatá, po druhé, musím teraz súrne odpovedať na niekoľko e-mailov a po tretie... — laptop vydal zo seba alarmujúci pípavý tón.

— A po tretie, máte vybitú batériu a tu nikde nie je elektrina. Máme teda čas na klábosenie, pokladík. Ha-ha-ha, čo vy na to?

Buď ticho Bill, drž papuľu Paul!

— Čo robíte v zamestnaní, keď musíte ešte aj vo vlakku pracovať?

Keby vás nebolo alebo keby mi moja lakomá šéfka darovala nocľah v hoteli, nemusela by som vôbec pracovať, prípadne robiť sa, že pracujem. Teraz by som si mohla odpočinúť od šestnástich vedúcich pracovníkov, ktorí na mňa celý deň skepticky čumeli.

Batéria v laptope bola naozaj vybitá. Hrabala som sa v kabelke a hľadala kalendár, ceruzku a telefón. Nejak som musela predstierať prácu, pretože iba pred pár minútami sme opustili Berlín.

— Teda, môžem hádať? — povedal Bill.

— Business Coaching and Training, — zamrmlala som rýchlo. — A ako som povedala, musím odpovedať na niekoľko mailov, ehm, SMS...

Obchodnícky som stláčala klávesy na telefóne hore-dole. Felix odpovedal na moju poslednú SMS: *U mňa to bude tiež neskoro, prinesiem nám nejakú činu.*

Ihneď som dostala hlad. A túžbu po Felixovi. A po sprche.

— Robíte kariéru, hm? — Bill sa nahol ku mne. — Pri tomto dekolte by som si tipol niečo kreatívne. Učiteľka v materskej škôlke, napríklad.

Musela som sa poriadne ovládať, aby som vyzerala, že som to nepočula. Skúsenosť ma naučila, že sa nemám zapájať do rozhovoru, inak na konci cesty nebudem mať len na líci slinu, ale aj sľub, že kúpim polovicu hoviadka alebo darujem obličku. Prísne som ťukala do mobilu sem a tam. Ups, teraz som vymazala nielen Felixovu SMS, ale aj všetky, čo som mala v mobile. No, to je jedno, mala som v zozname všetky ich čísla. Bol tam Felix, hneď medzi mojou sestrou Evou a Fischbachom, naším domovníkom.

— A teraz hádajte vy, pokladík, čo robím v zamestnaní ja.

Teším sa veľmi na čínu, napísala som Felixovi a po krátkom premýšľaní som ešte dodala: *Nemala by som nič ani proti francúzštine*. Malá narážka na občerstvenie nášho lúboštného života nemohla škodiť. V posledných mesiacoch sme to pomerne zanedbali.

— Testujem produkty! — zreval Bill Syrovánoha triumfujúco a ja som od ľaku stlačila „odoslať“.

— A v skutočnosti je to oveľa zaujímavejšie, ako to vyznieva. Hádajte, čo testujem tento týždeň.

Dezodorant to určite nie je. Vytlačila som vzdych a napísala Marlene. *Niečo mi dlhuješ. Arogantní, nepoučiteľní, zdanlivo vedúci pracovníci – kravaťáci ma úplne zničili. A obligatórny vlakový blázon ma teraz oberá aj o zvyšok síl*. Na tomto mieste som sa krátko zamys-

lela. Marlene a ja pracujeme v G&G Impulse Consulting. V jednej malej firme pre personálny a manažérsky koučing a ja som na poslednú chvíľu musela vziať za Marlene seminár v Berlíne. Vedenie a manažérske kompetencie neboli mojou silnou stránkou. Mojou šálkou kávy, aby som bola presná. Účastníci seminára boli ako svorka divých psov. Cítili, keď mal niekto z nich strach, a nenechali sa poučovať od niekoho, kto sám nepreukázal vedúce schopnosti. Ak by tam nebol prítomný ich šéf, ktorý už predtým poznal Marlene a nedostal zakázku cez G&G, boli by ma tam asi zožrali. Pri spomienke na to som sa musela zasmiať. Bola som taká rozrušená, že som si skoro nevšimla, že sa šéf so mnou snažil trochu flirtovať.

V každom prípade máš pravdu, čo sa tej šéfovskej kravaty týka, veľmi sladká ritka.

Podotkla som. V skutočnosti som nemala ani tušenia, ako vyzeral jeho zadok. Ale mal pekné oči, zvláštne vyžarovanie, prirodzenú autoritu a bol priateľský. Aj keď som na sebe cítila pohľady Billa Syrovánoha, dovoľila som si jeden malý vzdych. Mathias Lenzen, vedúci Human Resources. Jeho meno som si uložila do zoznamu spolu s jeho číslom, aj keď pravdepodobnosť, že ho niekedy budem potrebovať, sa rovnala nule. Pretože po prvé, nasledujúci seminár znovu preberie Marlene a po druhé som mala Felixa, a preto žiaden záujem o flirtovanie s inými mužmi, je jedno s akými milými, nepriehádzal do úvahy.

— Predošlý týždeň to boli talianske červené vína a vyhladzovač vlasov! — vytrhol ma z mojich myšlienok Bill.

— Tento týždeň je to lúpač na cesnak, fotoaparát a funkčná spodná bielizeň. Nasledujúci týždeň to má byť Ferrari.

Nahla som sa prudko nad telefón a stlačila „odoslať“, čím som bez toho, aby som to chcela, uviedla istú vec do pohybu, alebo ako by povedala moja kolegyňa Linda, kolotoču „univerza“ som zasadila silný štuchanec. A to len preto, že som bola priblbá na to, aby som správne obsluhovala mobil.

*Chyby vznikajú z náhlivosti,
preto nikdy nerob
niečo v nepokoji.*

Čínska múdrosť

Všetko, čo sa stane, stane sa z istého dôvodu. Pretože sa to stať malo. Pretože všetko, čo sa stane, má nejaký význam pre náš život, aj keď my ten význam nie vždy hneď pochopíme. A preto by sme mali byť vďační za všetko, čo nás postretne alebo čo osobne pokazíme. Napríklad Linda dokázala byť vďačná aj vtedy, keď svojím opätkom ostala trčať v mriežke kanála. To „univerzum“ podľa Lindy šikovne narafičilo, aby pri hľadaní nových topánok mohla v obchode s topánkami stretnúť starú priateľku zo školy, ktorá ju spontánne pozvala na oslavu narodenín, na ktorej potom – voilà! – spoznala muža svojho života.

V princípe pekná myšlienka, či nie? Všetky nepekne momenty v živote, od odtrhnutého ramienka podprsenky (v strede predstavovacieho rozhovoru, ešte stále sa červenám, keď si na to spomeniem), až po zmeškanú električku, všetky tie stretnutia s bláznami a syrovými nohami majú hlbší zmysel. Slúžia vyššej moci a na konci toho všetkého treba byť vďačný – božské! Ale, žiaľ, Lindu sa nedalo brať vážne. Pretože muža svojho života

spoznala minimálne šesťkrát do roka. Kvôli tomu chodila na takzvané „Tuliparty“ a stretávala sa pravidelne na imaginárnych dúhových mostoch s bližšie pohlavne nešpecifikovanými bytosťami, ktoré jej napríklad poradili kúpiť si zelený pulóver.

*Je jeden uznávaný zvyk.
Kto dobré dostane,
ten sa aj poďakuje.*

Wilhelm Busch

Linda nenechala na pokoji ani žiadne ezoterické klišé. Tvrdila, že pred mítingami treba rozsypať soľ do rohov miestnosti, aby sa dosiahla lepšia nálada, že možno získať voľné parkovacie miesta pomocou sily vôle a že naša šéfka je hlboko vo svojom vnútri „celkom milý človek“. Vraj to vidí na jej aure. Napriek tomu som Lindu ako autoritu vo veciach spojenia s osudom nebrala vážne, pretože v mojom živote sa niektoré veci stávali úplne bez trefnej príčiny. Bez hlbšieho zmyslu, aby to bolo zrozumiteľné. A preto nebolo potrebné nútiť sa stále do vďačnosti.

Vysvetlím na tomto špeciálnom príklade:

Keby som nebola od Marlene prebrala ten seminár, nebola by som sedela v tomto vlaku a nepredstierala kvôli tomuto testovačovi produktov, že neustále pracujem. Nebola by som nikdy napísala tú SMS a na tie jeho modré oči a milý úsmev, by som po pár dňoch úplne zabudla.

Bill si vrátil v nose. Videla som to celkom presne, aj keď som sa nepozerala.

— Kondómy som už tiež testoval. Povedzte, počúvate ma vôbec?

Sedím vedľa ťuknutého testovača kondómov a považujem svoj život zase raz za suboptimálny, esemeskovala som mojej sestre.

Linde som tiež poslala jednu SMS.

Zvlášť ty by si mala problémy rozpoznať dobré stránky môjho suseda vo vlaku. Stavím sa, že jeho osobná zvieracia sila pochádza od somára a jeho aura má farbu sopľa, na ktorom si, len tak mimochodom, aj rád pochutí.

Predtým, ako vlak zastal v nasledujúcej stanici, odoslala som pätnásť SMS, jednu aj mojej mame.

Viem, že svoj mobil nikdy nevypínaš, toto tu píšem len preto, že musím predstierať, že pracujem.

A určite by ich bolo po Kolín ešte viac, keby Bill vo Wolfsburgu prekvapujúco nevystúpil. Neveriacky som naňho pokukovala, keď si zberal svoje veci v kupé.

— Žiaľ, naše príjemné intermezzo sa končí. Ale ešte sa uvidíme. — Nechal mi na rozlúčku vizitku.

— Mimochodom, nájdete ma aj na Facebooku. — S mnohovravným žmurkaním zmizol a s ním aj syrový zápach jeho nôh.

Mohla som sa svojho šťastia skoro dotknúť.

Nebudeš mi veriť, ale ten vlakový blázon sa priezviskom volá Habenschaden, esemeskovala som svojej sestre.

Ticho sa chichotajúc som sa oprela dozadu a chystala sa zvyšok cesty relaxovať, keď mobil oznámil prichádzajúcu správu. Bola od domovníka Fischbacha.

Oh-la, la, vážená pani Wedelkindová, ďakujem za ponuku, prídem teda nasledujúci týždeň kvôli odvdžneniu kúrenia. Váš Hermann Fischbach. P.S. Radšej francúzštinu ako čínu, ak si môžem vybrať.

Zatiaľ čo som bezmocne civela na displej a pokúšala sa porozumieť, čo to má znamenať, zacvrlikala ďalšia SMS. Od mojej svokry. Bez chýb. S veľkými a malými písmenami a takisto so správnou interpunkciou.

Aké milé, že sa znovu hlásiš, srdiečko. Je mi ľúto, že tvoj sused vo vlaku nemá žiadne maniere. Keď prídete v nedeľu na obed, môžete sa tešiť na bravčovú pečienku. Veľa pozdravov od Luise.

Vyjasnilo sa mi, čo sa muselo stať. Luisu som mala v zozname pod Lindou a Fischbacha hneď po Felixovi. Čo znamenalo, že... Och, nie! Taká blbá som predsa nemohla byť! Tu zrazu zapípala ďalšia SMS. Od Mathiasa Lenzena, toho Human Resources muža s milým úsmevom, ktorý bol v mojom zozname hneď za Mar-

lene. Skoro som sa neodvážila otvoriť ju. Keď som to nakoniec urobila, moje líca očerveneli.

Tie zdanlivo vedúce pracovné sily zatiaľ ešte len chcú byť vedúcimi. A sú ďaleko od toho, aby mohli niekoho ako vy úplne zničiť. Mimochodom, vďaka za kompliment týkajúci sa môjho pozadia. Mne sa to vaše tiež páčilo.

Najkomickejšie na tom bolo to, že pri čítaní tejto správy som zároveň počula jeho hlas – a videla vrásočky smiechu okolo jeho očí. Premýšľala som, čo by som mohla odpísať späť, aby som to ešte viac nezhoršila. To, že šlo o chybné odoslanú SMS, bolo úplne jasné.

Vlastne sa mi vaši ľudia nezdali až takí strašní – by pôsobilo slizko.

Bola reč o inom seminári – to by mi určite neuveril.

Veľmi ma teší, že sa vám moje pozadie páčilo – nešlo napísať už vôbec.

Rada by som bola vysvetlila, že slovo „rit“ normálne nepoužívam, ale čo by si bol počal s takou informáciou? Nakoniec som napísala:

Tá vaša bola len jedna z pätnástich SMS, ktoré som poslala nesprávnym prijímateľom a nie je ešte tá najtrápnejšia. Môj domovník si myslí, že som mu dala ne-morálny návrh. Pozdravujem vás hlboko spod zeme.

Potom som zízala veľmi dlho na displej, ale už neprišla žiadna odpoveď, len jedna SMS od Marlene, v ktorej stálo: *Musím si robiť starosti, pretože ma voláš mama? Endoskopia čriev bola mimochodom veselá. Vďaka.*

Musela som sa zaškeriť. Minimálne o endoskopii som v žiadnej chybné odoslanej SMS nehovorila, za to som si mohla byť vďačná.

*Krízu môže mať každý idiot.
Čo nám robí ťažkosť,
je jednotvárnosť.*

Anton Pavlovič Čechov

Vlak prišiel do Kolína len s desaťminútovým meškáním, a keďže bolo už neskoro a ja som od únavy ledva stála na nohách, zobrala som si domov taxík. Bola by som určite počas jazdy zaspala, keby som nebola natrafila na jedného z tých prudkých kamikadze taxikárov, ktorí menia bez príčiny jazdné pruhy, režu každú zákrutu, takmer berú so sebou obrubníky a pred semaformi buď prudko zabrzdia, alebo jednoducho prejdú na červenú. A pri tom neochvejne rozprávajú. Po kolínsky. Pred päť a pol rokom, keď som sa čerstvo prisťahovala, považovala som Kolínčanov za zvláštnych a Kolín za najškaredšie mesto na svete. Ale medzitým som si môj